

Ketten a Bűvös Rengetegben

Alana Joli Abbott meséje

Egyszer volt, hol nem volt, a Pillangó királynő birodalmától nem messze délre, élt egy cipész, akinek volt egy tanonca, Alfonso. Bár nem ő volt a legjobb a szakmájában, hiszen a munkaidőt végigálmodozta, az éjszakákat pedig végigzenélte. De óh, a csodálatos zenéje! A fiatal férfi különleges és szép dallamokat tudott kicsalni bármilyen hangszerből, ami csak a keze ügyébe került. A hangja a fákon élő madarakat is elbűvölte, és mikor a gitárján játszott, aki csak hallgatta úgy érezhette, hogy a világ eltűnt, és egyedül a zene maradt. Mikor Alfonso hirtelen eltűnt, a cipész azt hitte, hogy egy csoport vándorzenészhez csatlakozott. „Csakhogy megszabadultam tőle!” – gondolta.

Ezzel szemben Alfonso édesanyja, Elidia nem így hitte.

„Alfonso mindig is jó fiú volt, sosem hagyta volna el a várost búcsú nélkül.” – tépelődött.

Habár a falusiak közül sokan figyelmeztették Elidiát az erdőben való utazás veszélyeire, ő mégis felkerekedett és elindult az északra vezető ösvényen, a fia nyomai után kutatva.

Csak a szerencse tehet róla, hogy a két lány, akiket a környékbeli királyságokban mindenki kiváló problémamegoldóként ismert – és vélhetően boszorkánytanoncok is voltak – szintén ezen az ösvényen haladtak. Okos Helen egyszer megszabadította a Pillangó Királynő Birodalmát a szörnyektől. Lucy hercegnőt, a távoli birodalom királynőjének, Nyíl Királynőnek húgát pedig a növényekkel kapcsolatos hírneve előzte meg, hiszen bármilyen földből életre keltette a magokat.

A két lány egy farönkön ülve talált rá Elidiára, amint összetörten ült az ösvény szélén. A lányok megálltak, Lucy egy zsebkendőt nyújtott át az asszonynak, Helen pedig megnyugtatóan a vállára helyezte kezét. Mindketten tudták, hogy ha egy utazó idegen nővel találkozik az erdő közepén, udvariasnak kell lennie.

- Megsérültél? – kérdezte Lucy.

- Csak a szívem. – válaszolta Elidia. – eltűnt a fiam, de senki sem hajlandó segíteni, hogy megtaláljam.

Miközben Elidia fia zenei tehetségéről és eltűnéséről mesélt, a lányok nyugtalanító pillantást váltottak. Hallottak már történeteket az erdő tündéireiről, akik gyönyörű vagy tehetséges embereket raboltak el a saját szórakoztatásukra. Helen megkérdezte:

- Játszott a fiad valaha az erdőben? – mikor Elidia bólintott, Lucy összeszorított ajkakkal kérdezte meg:

- Meg tudod mutatni, hogy pontosan merre?

Elidia visszavezette őket a faluba, majd onnan tovább az erdőbe, messze az ösvénytől. Lucy és Helen otthonosan mozogtak az erdőben. Helen a favágó lányaként megtanulta, hogyan kell tábort verni pusztán egy kötél és egy pléd segítségével; hogyan utazzon a tél közepén anélkül, hogy megfagyna; hogyan tájékozódjon a fák és csillagok segítségével. Habár Lucy Hercegnő nem az erdőben nőtt fel, mégis megtanulta, hogyan kell összegyűjteni a ritka gombákat; hol szedhet olyan virágokat, amelyek csak éjszaka virágoznak, és hogy honnan szerezhet denevér guanót a bűzös összetevőt igénylő főzetekhez. Bár Elidia félve indult el, Helen és Lucy magabiztossága megnyugtatta. Mikor elérték az apró tisztást Elidia házatól messze, Lucynak rögtön feltűnt egy óriási gomba-gyűrű, az a fajta, amelyekben a tündérek szoktak táncolni.

- Meg fogjuk találni a fiadat. – mondta Lucy, és Helen bólogatva helyeselt. Elidia megköszönte nekik, majd kisietett az erdőből.

Helen ellenőrizte a felszerelésüket. Mindkettőjüknek volt egy gyapjú takarója, és rengeteg kötele. Ennyire délen sokkal melegebb volt, így téli ruhára nem volt szükségük. A lányoknak volt még egy-egy éles kése, Helen pedig még egy fejszét is hordott a csípőjén. Rengeteg ételük volt, hiszen aznap reggel, a falut elhagyva töltötték fel készleteiket. Bár Lucy gyógynövénykészlete kissé szegényes volt, de a lány hozzá volt szokva ahhoz, hogy útközben bővítse a gyűjteményét.

Helen egy péksüteményt nyújtott Lucynak és megfelezték, míg gondolkodtak.

- Nem tudom, hogy milyen lesz az időjárás a tündérerdőben. – figyelmeztette útitársát Helen.

- Nem vagyok biztos benne, hogy fel fogom ismerni a növényeket. – ismerte be Lucy.

De mikor egymásra néztek tudták, hogy a kétségeik ellenére meg fogják találni az elveszett zenészt, és visszahozzák a tündérektől. Végül beléptek a tündérkörbe és erdő pedig eltűnt körülöttük.

Mikor biztos talpakon álltak és a világ nem már forgott tovább körülöttük, Helen és Lucy egymás kezét fogva nézett körbe. A világ körülöttük szinte

teljesen ugyan olyan volt, mint amit ott hagytak, de valami mégsem stimmelt. A fű és a levelek vöröses színt öltöttek, és az égbolt a legkülönlegesebb narancssárga színben pompázott. A közeli forrás olyan hangot adva csobogott át a köveken, mintha valaki xilofonon játszott volna. Helen előhúzott egy iránytűt a táskájából, de a tű csak körbe-körbe forgott, semmi irányt nem mutatva. Lucy a táskájából előhúzott egy darab krétát és a lányok útnak indultak, menet közben pedig megjelölték a fák kék színű törzsét, vagy éppen a kövek ezüst-fehér oldalát.

Kicsivel később a lányok összefutottak egy gazellával, akinek a szarvai rikító rózsaszín szőlőindákba csavarodtak. A gazella feléjük fordult, de az indák a mozgolódásra még inkább a szarvak köré csavarodtak. Lucy és Helen a késüket előhúzva munkának láttak, és igyekeztek minél hamarabb levágni a növény szárait, miközben megnyugtató szavakat súgtak a gazellának.

- Mi történt? – kérdezte Lucy.

- Néhány tündér elvarázsolta az indákat, hogy csapdába ejtsenek minden élőlényt, aki a közelben jár. – válaszolta komoran a gazella. – Olyan gyorsan szaladtam, hogy majdnem kitortem a nyakam, mikor

az indák elkaptak! És most is hallom a távolból a gondosz tündérek kuncogását...

Helen a gazella nyakát simogatva mondta:

- Egy kicsit feldagadt.

Lucy a táskájából gyömbér gyökeret húzott elő.

- Ezt rágcsáld. – mondta a gazellának, míg Helen levágta az utolsó indákat is. – Segíteni fog, hogy lemenjen a duzzanat.

A gazella kinyitotta a száját, de ahelyett, hogy elvette volna a gyömbért a nyelve alól előhúzott egy ragyogó vörös követ, akkorát, mint egy kagyló. Helen elvette a követ, a gazella pedig a gyömbért.

- Ha bajban vagytok – mondta a gazella – hajítsátok a követ magatok mögé.

Helen a táskájába dugta a követ majd a lányok figyelték, ahogyan a gazella tovaszökell az erdőben.

Kicsivel később, a délután folyamán Helen meghallotta egy róka kétségbeesett nyüszítését. A lányok a hang felé vették az irányt, továbbra is jelölve az útvonalat, amerre haladtak, míg meg nem látták a kölyökrókat egy fatörzs mellett.

- Mi történt? – kérdezte Helen a rókát.

A kisoróka körbe-körbeszaladgált a lábuknál.

- Az édesanyám! – mondta a róka. – Az édesanyám fent ragadt a fán!

Lucy és Helen a magasan följük tornyosuló fára tekintettek. Ott két ág között összegömbölyödve, a félelemtől remegve próbált meg elbújni egy nagyobb róka. Helen a kötelét a derekára rögzítette és Lucy segített neki felmászni egy fejükhöz közeli ágra. Ahogy Helen mászott, Lucy a kötel másik végét egy kosárhoz rögzítette. Mikor Helen elérte az anya rókát, felhúzta magát a közeli ágra, és felhúzta magához a kosarat.

- Ne félj! – mondta, majd belesegítette az anyarókat a kosárba és a derekáról a kötelet Lucynak dobta. Lucy lassan, fokozatosan és

biztosan eresztette le a kosarat, mellette pedig Helen az ágakba kapaszkodva mászott le.

A rókakölyök izgatottan csaholt, míg az anyukája elérte az erdő alját, és a rókamama egyből körbenyalta a gyermekét. Csillogó szemmel nézett fel a két lányra.

- Megmentettetek. – mondta az anya róka. – Hálával tartozom érte.

Valahonnan a bundájából előhúzott egy ragyogó vörös drágakövet, akkorát, mint egy közepes méretű lapos kő. Lucy egyből el is tette a zsákjába.

- Ha bajba kerültök ebben az erdőben – mondta a róka. – dobjátok a hátatok mögé.

- Hogyan ragadtál fent a fán? – kérdezte Helen.

- Egy tündér rakott oda fel engem, úgy gondolta jó vicc lesz... – mondta utálattal a hangjában a róka. – Ők nem gondolnak a tetteik következményére, egészen addig, amíg szórakozhatnak.

- Biztosan nem minden tündér ilyen! – mondta Lucy elgondolkozva, mire a róka megrázta a fejét.

- Nem számít, hogy mindegyik ilyen-e, az is elég, ha többségük az... – mondta majd a két róka eltűnt az erdő aljnövényzetében. Helen összetekerte a kötelét, és két lány újra útnak indult a tündérek erdejében, továbbra is jelölve az útvonalukat.

A nap már lemenőben volt, amikor Lucy és Helen elgondolkodott, hogy megálljanak-e tábort verni – ekkor azonban távolról jövő sírás hangjára lettek figyelmesek. Irányt váltottak, és óvatosan a hang felé indultak, mivel nem voltak biztosak az útvonalukban. A lemenő nap fénye még keresztülszűrődött a lombkoronán, és egy síró tündért világított meg. Nem volt nagyobb a rókakölyöknél, az oldalán összegömbölyödve feküdt, és panaszosan sírt.

Habár a gazella és a róka is figyelmeztette őket a tündérekéről, egyikük sem tudott figyelmen kívül hagyni egy ilyen szomorú élőlényt, még akkor sem, ha egy bajkeverőről van szó. Óvatosan közelítették meg a tündért, mert bár nem tűnt csapdának, de úgy gondolták jobb résen lenni. De ahogy közelebb értek, a tündér tényleg betegnek vagy sérültnek tűnt.

- Mi a gond? – kérdezte Lucy

A tündér nem válaszolt, csak megállíthatatlanul zokogott. Lucy az ujját a tündér homlokára helyezte, és úgy érezte, mintha kicsit forró lenne. Helen leült a lény mellé, egyik kezét a tündér hátán, a szárnyai közt tartva, miközben Lucy a fák között székfűt vagy fűzfakérget keresett – bármit, ami segít enyhíteni a fájdalmat. De a növények ismeretlenek voltak számára, kuszán nőttek, és a levelük formája teljesen ismeretlen volt. Lucy sosem látott ezekhez foghatót: ötágú csillagot formáztak, teljesen olyan volt, mint a páva tolla. A lány egy sóhajjal tért vissza a tisztásra, és nekiállt teát készíteni. Először gallyakat szedett, ezt Helen a táskájából előhúzott gyújtós segítségével meggyújtotta. Habár a lángoknak kissé furcsa lilás színe volt, elég meleget adott ahhoz, hogy Lucy vizet tudjon forralni a kamilla-levendula teához – ő ugyanis mindig ezt fogyasztotta mikor valami bántotta. A tűz fénye és a kedves társaság megnyugtatóan hatott a tündérré, és lassan elapadtak a könnyei. Elfogadta a kis bögre teát, bár számára akkora volt, hogy két kézzel kellett tartania.

- Óvatosan, elég forró. – figyelmeztette Lucy. – Nem tudom még, hogy mi a gond, de amint kitaláljuk, segíteni fogunk megoldani.

A tündér erre újra könnyekben tört ki.

- Ne... nem vagyok be... beteg. – dadogta. – A többiek kicsúfolták a szárnyaimat. – tárta ki a gyönyörű, szitakötő-szerű szárnyait. A tűz fényében az olyan különlegesen csillogott, hogy Lucy és Helen nem hitt a szemének.

- Pedig gyönyörűek. – felelte Lucy.

- Túl vékonyak. – mondta a tündér miközben összecsuksa őket. – És átlátszóak. A királyság többi tündérének gyönyörű, színes szárnyai vannak.

Helen a szárny méretét és alakját tanulmányozva megjegyezte:

- Ilyen szárnyakkal nagyon gyors lehetsz. – a tündér pedig helyeslően bólogatott. – Sőt... - folytatta Helen. – Fogadok, hogy előre és hátrafele is jól tudsz velük repülni.

- Akár oldalra is. – szúrta közbe Lucy, mire a tündér elmosolyodott.

- Éles kanyarokat is könnyen beveszek. – mondta büszkén, egyre szélesedő mosollyal a tündér. – Senki sem gyorsabb nálam!

Helen egy fatörzsnek dőlve jegyezte meg:

- Néha az emberek azért csúfolódnak, mert féltékenyek. Máskor pedig csak azt látják, ami az orruk előtt van, de nem látják meg a felszín alatt a tehetséget, hogy valami milyen különleges vagy hasznos.

- És néha az emberek a szórakozás kedvéért kegyetlenek. – tette hozzá Lucy és felrémlett előtte a róka a fán. – Nem hagyhatod, hogy megsértsen valaki, aki akkor sem ismerné fel a kedvességet, ha megcsípné.

- Nem hiszem, hogy a kedvesség bárkit meg tudna csípni. – nevetett fel a tündér. – De a kedvesség egészen biztos, hogy főzne egy finom bögre teát.

A lányok és a tündérek éjszakába nyúlóan beszélgettek.

Lucy elmagyarázta, hogy egy zenészt keresnek, mire a tündér egyből útba irányította őket a Tündérkirály udvara felé.

- Egészen biztos, hogy nem lesz boldog, mikor meglát titeket. – figyelmeztette őket. – Ő is az a fajta személy, akinek csak a saját boldogsága és szórakozása a fontos.

Reggelre a tündér helyén egy vörös drágakövet találtak, Helen tenyerén egy üzenettel.

- Mikor már minden elveszett, hagyjátok ezt magatok mögött.

A figyelmeztetéssel és az útmutatással keltek a lányok útra, hogy megtalálják a zenészt a Tündér Király udvarában.

Már benne jártak a délutánban, amikor elérték a hegyet egy óriási kőajtóval az oldalán. Bár az ajtóban örök álltak, mégis özönlöttek be a tündérek, némelyik szörnyen festett, mások gyönyörűek voltak. A tömegben Lucy és Helen a tündérek között megbújva, az örök számára láthatatlanul jutott be a hegy belsejébe.

A hegy belsejében egy hatalmas csarnokban találták magukat, mely még nagyobb volt mint a Pillangó királynő legnagyobb terme, sőt, nagyobb mint a Nyíl királynőé. A csarnokban álló asztalok roskadoztak a finom fogások súlya alatt – de Lucy és Helen hozzá sem nyúltak a tündérek ételéhez. A csarnok túlsó végében tündérek táncoltak, köztük egy szőke, magas tündérral, akinek fején arany korona, arcán pedig gúnyos mosoly ült – ő volt a tündérek királya. A táncosok mögött egy ember gitározott, miközben álmodozva figyelte a sokadalmat.

Lucy repülősöt húzott elő a táskájából, és Helennel óvatosan átverekedték magukat a tömegen. Közelebb érve látták, hogy bár a zenész arca nyugalmat sugall, de az ujjai már véresek a napok óta tartó játék miatt. Ahogyan odaértek hozzá, Lucy az orra alá dugta a repülősöt és Alfonso álmatag tekintete eltűnt.

- Ne állj meg. – sürgette Helen Alfonsot, ahogyan az álmatag kifejezés eltűnt az arcáról.

- De fáj. – suttogta vissza Alfonso.

- Altatót játssz. – tanácsolta Lucy. – Azért jöttünk, hogy hazavigyünk.

Alfonso lassú keringőbe kezdett, és a sebek ellenére simán járták a húrokat az ujjai. Lucy és Helen ásítottak, de igyekeztek hármójukat a repülősóval ébren tartani, míg az udvar minden tagja szépen lassan,

egyeseivel álomba szenderült. Alfonso nem állt le a játékkal, míg kihátráltak a csarnokból. Már az alvó örök mellett is eljutottak, de nem vették időben észre, hogy a Tündérkirály mögöttük felébredt.

- Állítsátok meg őket! – ordította.

Helen maguk mögé hajította a gazellától kapott drágakövet, mire a szél felkapta őket, és a gazella gyorsaságával vitte őket egyre messzebb a hegytől. A szél mintha olvasott volna Lucy gondolataiban, és a korábbi jelöléseik mentén repítette őket.

A szél lassan szellővé csendesedett, majd könnyedén lehelyezte őket az ösvényre – de nem nyugodhattak meg, hiszen már hallották is maguk mögött a mérges tündéreket. Helen hátranézett, és egy kisebb csapatot látott, gyönyörű és kevésbé szép tündérek rohantak feléjük királyuk vezetésével. Futottak, ahogyan csak a lábuk bírta, de a tündérek gyorsabbak voltak. Már csak egy karnyújtásnyira voltak tőlük, mikor Lucy eldobta a róka drágakövét is, és hirtelen egy nagy folyó magával ragadta a tündéreket.

A Tündérkirály azonban átlépett a folyón, és egyre közelebb jutott hozzájuk.

Már látták maguk előtt a gombakört, így Helen az utolsó ékkövet is hátuk mögé hajította. Az erdő hirtelen sűrűbbé vált, elvágva a Tündérkirály útját, és csapdába ejtette őt.

- Remélhetőleg – szólt egy lány hang – ezer év egy fában móresre tanítja őt, és végre türelmet tanul.

Helen és Lucy a hang forrását keresve nézett körbe, de úgy tűnt, maga az erdő szólt hozzájuk.

- Talán csak még mérgesebb lesz. – figyelmeztette Helen.

- Akkor – suttogta az erdő – még ezer évig várhat. A kedvességetek megtöltötte a lényeim szívét és még az egyik tündért is megérintette. Remélhetőleg az, amit itthagytatok elég lesz.

A szél elcsendesült, és az erdő elhallgatott. Helen, Lucy és Alfonso a gombakörbe léptett, és eltűnt.

Afonso hazaérve rádöbben, hogy elveszítette az inasi pozícióját a cipésznél. De Lucy hercegnő nyomban felajánlott neki egy munkát nővérénél, a Nyíl királynőnél, aki szerette és értékelte a jó zenészeket. Elidia összeszedte a holmijukat, és mind a négyen újra útra keltek, ezúttal északra. Az erdőn áthaladva a fű néhol mintha piros színűnek tűnt volna, amikor felpillantottak, az ég olykor narancssárga színben játszott – és mikor a levelek vagy a gombák kalapja alá tekintettek, ragyogó vöröses lapos drágakövek vártak rájuk, akkorák, mint egy tündér ökle. Alfonso és Elidia nemsokára annyi követ gyűjtött össze, hogy bárhol új életet kezdhettek.

Lucy hercegnő és Okos Helen pedig tovább folytatták útjukat az erdőben, megoldandó rejtélyek után kutatva.

Uége